

Sygn. akt III CSK 87/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Zbigniew Strus (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Zespołu Opieki Zdrowotnej w D.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia (...) Oddziałowi Wojewódzkiemu o
zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia
2005 r., skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia
5 maja 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1000 (jeden
tysiąc) złotych tytułem kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Domagając się zasądzenia kwoty 379 104 zł powodowy Zakład Opieki
Zdrowotnej twierdził, że z rozliczenia kontraktu w sprawie leczenia stacjonarnego w roku
1999 wynikała różnica – przyznana przez (...) Regionalną Kasę Chorych - nie
wyrównana dotychczas, poza kwotą odpowiadającą 5% wartości kontraktu bezspornie
wypłaconą. Powoływał również zobowiązanie Kasy do zwiększenia uznanej kwoty z

tytułu przekroczenia umownej granicy finansowania oraz dodatni wynik gospodarki finansowej Kasy w roku 1999. Sąd Okręgowy zasądził żadaną kwotę wyrażając zapatrywanie, że ostatnio wskazaną okoliczność rodziła obowiązek zapłaty dalszych kwot za wykonane świadczenia ponad maksymalną kwotę zobowiązania Kasy Chorych. Stwierdził, że strona pozwana nie wykazała przyczyn arbitralnego zwiększenia tej granicy tylko o 5%.

Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji strony pozwanej wyrokiem z 5 maja 2005 r. zmienił zaskarżony wyrok, oddalając powództwo bez obciążania strony powodowej kosztami procesu. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły wnioski wypływające ze zgromadzonego materiału. Sąd Apelacyjny przytoczył następujące konkluzje:

1. Treść stosunku zobowiązaniowego między stronami określała umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych, a strony były obowiązane współdziałać w jej wykonaniu, uwzględniając postanowienia umowy oraz jej cel społeczno-gospodarczy. Powodowy zakład wykonując umowę winien był zatem uwzględniać ograniczenia finansowe przejawiające się w ograniczonej liczbie świadczeń, tym bardziej, że aneks do umowy z połowy 1999 r. uwzględniał prognozy wykorzystania tzw. limitów.

2. Porozumienie w sprawie rozliczenia umowy zawartej na rok 1999 nie zawierały obowiązku świadczenia przez Kasę Chorych a jedynie stwarzało możliwość rozszerzenia zakresu świadczeń. Również dodatni wynik finansowy Kasy Chorych nie uzasadnia roszczenia o wypłatę stronie powodowej za świadczenia udzielone poza granicami umowy, ponieważ o przeznaczeniu wolnych środków decyduje ogólny stan zobowiązań uwzględniający roszczenia innych podmiotów.

3. Postanowienia umów odnośnie do liczby i ceny świadczeń zdrowotnych wiążą strony, z wyjątkiem sytuacji określonych w art. 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i art. 30 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, jednak Sąd Apelacyjny stanowczo stwierdził, że większa niż zakontraktowana liczba wykonanych świadczeń nie wynikała z natury przypadków objętych ustawowym przymusem opieki zdrowotnej.

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 229 i 230 k.p.c. oraz art. 65 k.c. Skarżący wnosił o uchylenie lub o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzucając uchybienie przepisom postępowania skarżący wskazuje jedno zdanie z pisma procesowego z dnia 4 grudnia 2002 r. zawierające twierdzenie, że powód ma obowiązek dołożenia należytej staranności w prowadzeniu działalności medycznej, a niewykonanie tego obowiązku z powodu limitu świadczeń spowodowałoby zagrożenie życia i zdrowia ludzkiego oraz jego odpowiedzialność karną

Tego rodzaju ogólne zwroty wyrażające oceny autora pisma procesowego nie stanowią dowodu, którego pominięcie naruszałoby swobodę sędziowskiej oceny materiału przyjmowanego za podstawę stanu faktycznego wyroku. W żaden sposób nie zostało wykazane, że strona pozwana przyznała w sposób milczący lub wyraźny spełnienie świadczeń w warunkach przymusu ustawowego, skoro strona powodowa nie skonkretyzowała tych wypadków w sposób pozwalający na ich identyfikację i ocenę w razie istnienia sporów co natury tych przypadków leczniczych.

Zarzut naruszenia prawa materialnego nie wskazuje jednoznacznie, czy intencją skarżącego jest podważanie treści ustalonych oświadczeń woli, czy wykładnia umowy. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do snucia przypuszczeń, które mogłyby się okazać niezgodne z zamiarem skarżącego. Należy jednak zwrócić uwagę, na zastrzeżenie zawarte w § 3 porozumienia w sprawie rozliczenia kontraktu dotyczące uzyskania dodatkowych środków finansowych. Formułując zarzuty odmowy zwiększenia w roku 2000 zakresu rozliczenia skarżący winien był wykazać spełnienie tego warunku,

Z przyczyn wskazanych Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna nie jest oparta na usprawiedliwionej podstawie i z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił ją oraz na podstawie art. 99 k.p.c. zasądził na rzecz pozwanego koszty procesu w postępowaniu kasacyjnym.